

Петко Мъглата се бѣше убедилъ, че млада и хубава жена, при туй и бездеткиня, на възстарѣлъ мжжъ ханджия, е цѣла тегоба. Не може да я остави самичка, кога въ града за стока отива; не може да я търпи въ кръчмата, кога пжтници седнатъ да пиятъ. Не може да си е стопанинъ на своето.

Не му даваше мира мисълъта, че единъ день може да види жена си да шета изъ кръчмата. А пъкъ виждаше, че ако тъй върви работата му за напредъ — трѣбва да удари ключъ на хана.

— А тогазъ! — се забиваше тежка мисль въ глава му.

Не му стигаше ума, какво би направилъ да затвори хана си. За него бѣше радостъ и сила да стане сутринъ у зори;